

Landbrugets Omraade har medtaget som erstatningspligtige alle, som overhovedet ere Hartkornsejere, og ikke har begrænset det til dem, der have mindst een Tønde Hartkorn. Jeg tilstaar, at jeg, trods hvad den højtærede Minister bemærkede derom, er tilbøjelig til at mene, at det er et af de Punkter, hvor man vel kan have Anledning til at spørge, om det Arbejde, der skal udføres, staar i Forhold til Resultatet. Det maa jo erindres, at der i 1873 var ikke mindre end 130,000 Landbrugere, og nu er der vel snarest nogle flere, som have under een Tønde Hartkorn, og at den Del af den Erstatning, som vil komme til Udbetaling, der kan ventes at ville falde paa Hartkornet efter Kommissionens Beregning, og efter hvad der nu er foreslaaet i Lovforslaget, vil udgøre i det første Aar omtrent 32,000 Kr., hvilket altsaa efter Lovforslaget skulde opkræves med det firedobbelte Beløb, altsaa omtrent med 128,000 Kroner — for at lette Beregningen vil jeg med et rundt Tal sige 120,000 Kr. Deraf antages en Trediedel at ville falde paa Landbruget, altsaa med et rundt Tal 40,000 Kroner paa de henved 400,000 Tønder Hartkorn eller 10 Dre pr. Tønde Hartkorn. Saa snart vi komme ned under en Skæppe Hartkorn, komme vi altsaa ind paa Brøkkele af en Dre, men nu er der ikke mindre end 65,000 Landbrugere, som have mindre end $\frac{1}{4}$ Tønde eller 2 Skæpper Hartkorn; og for disse vil Resultatet altsaa stille sig saaledes, at de komme til at udrede som Maksimum mellem 2 og 3 Dre, aftagende med det mindre Hartkorn, til Brøkkele af en Dre. Hvorledes Amtstuen vil faa disse, veed jeg ikke; formodentlig vil den afrunde oppefter, naar det er mere end $\frac{1}{2}$ Dre, og lade under $\frac{1}{2}$ Dre falde bort. Det Hartkorn, som disse 65,000 Landbrugere ere i Besiddelse af, anslaaes til at være noget over 5,000 Tønder, og da der falder 10 Dre paa hver Tønde Hartkorn, bliver det altsaa 500 Kr., som skulle opkræves af disse 65,000 Landbrugere. Det forekommer mig at være et Spørgsmaal, om det vel er Umagen værd. Det er den ene Side af Sagen; men den anden Side er, at formentlig det Bidrag, som saaledes ydes af Hartkornet, har ført til, at man her strækker sig saa langt paa Agerbrugets Omraade, at man giver alle de paaagældende, ogsaa selvstændige Arbejdere og Arbejdsgivere, for saa vidt de arbejde for egen Regning, Afgang til Erstatning i Ulykkestilfælde. Her forekommer det mig, at der er ikke saa ringe Uligged. Man bør vel gaa ud fra, at den, der vil forsikre sig i Statsanstalten, mindst vil komme til at betale et Aarsbidrag af et Par Kroner eller i alt Fald een Krone, men den, der er

saa heldig at have en lille Løb, der er styldsat til Hartkorn, kan opnaa det samme ved at betale en Dre. Jeg tror, at disse Forhold bør overvejes lidt nærmere i Udbalget. Det er kun Enkeltheder, Detailler, som jeg tror, at man kan rette uden i væsentlig Grad at gribe ind i Lovens Grundprincipper eller forsinke Lovens Fremme, hvad jeg i høj Grad vilde beklage, hvis det skulde blive Følgen.

Man har i denne Lov ikke forlangt, at den paaagældende skulde være forsørgelsesberettiget her i Landet for at nyde godt af Lovens Bestemmelser. Dette kan maasse i al Almindelighed være rigtig, i alt Fald er det human, men jeg vil kun spørge, om det ogsaa er tænkt, at det skulde gælde Søfarten overfor fremmede Matroser, som forbyres paa danske Skibe, der gaa i Fragtfart; de paaagældende have maasse aldrig haft deres Ben paa dansk Grund, og skulde de nu fremtidig være forsørgelsesberettigede her i Landet som Følge af denne Lov?

Der er endnu et Punkt, jeg kunde ønske at berøre, ogsaa et Detailpunkt. Det er Spørgsmaalet om Muligheden af at give den paaagældende en Understøttelse en Gang for alle i Stedet for en aarlig Understøttelse. Dette Spørgsmaal har nærmest ligget for med Hensyn til Enken, og det er da gjort gældende, at overfor hende ville praktiske Grunde kunne tale imod en saadan Forandring. Det indrømmer jeg, men det forekommer mig, at Spørgsmaalet ogsaa kan ligge for overfor den, der rammes af en alvorlig Invaliditet, og som kan være saaledes stillet, at det kan have Betydning for ham i Øjeblikket at faa en mindre Sum, som kan sætte ham i Stand til at begynde et Erhverv, som han kan udføre trods sin Invaliditet, fremfor at faa en aarlig Understøttelse, som ikke sætter ham i Stand dertil og derfor udlætter ham for hele sit øvrige Liv at skulle leve som forsørgt Pensionist med en dog altid knap Indtægt. Det forekommer mig, at man paa dette Punkt maa kunne strække sig lidt videre og opstille som Mulighed, — man kan jo træffe de fornødne Forsigtighedsbestemmelser, thi det behøver ikke at være en Ret, der skal kunne forlanges — naar Omstændighederne tale derfor, at give den paaagældende Understøttelse en Gang for alle i Stedet for en aarlig livsvarig Understøttelse. Jeg skal indskrænke mig til disse enkelte Punkter, som jeg ønskede, at et Udbalg skulde stænke lidt nærmere Opmærksomhed.

B. Holm: Jeg vil blot tillade mig nogle korte Bemærkninger i Anledning af